

[Početna Stranica](#) > ... > [Sudski Postupci](#) > [Građanski Predmeti](#) > [Priznavanje I Izvršenje Sudskih Odluka](#) > [Kako Se Može Izvršiti Sudska Odluka?](#) > [France](#)

Kako se može izvršiti sudska odluka?

Sadržaj omogućio

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Francuska

1 Što znači „ovrha” u građanskim i trgovačkim stvarima?

Izvršenje (što podrazumijeva prisilno izvršenje s obzirom na to da se protiv dužnika koji dobrovoljno ispunjavaju svoje obveze ne pokreće postupak izvršenja) obuhvaća sve postupke koji omogućuju da se na temelju izvršne isprave dužnika prisili na ispunjavanje njegovih obveza. Izvršne su isprave ponajprije presude (francuske ili strane) i javnobilježnički akti čija je izvršivost potvrđena (vidjeti točku 2. u nastavku). U francuskom pravu tim se ispravama dužniku mogu nametnuti tri vrste obveza: plaćanje, činjenje ili nečinjenje te, konačno, davanje ili nadoknada.

Pravo na izvršenje odnosi se samo na imovinu dužnika. Nije moguće provesti ovrhu nad osobom. To znači, među ostalim, da se dužnika ne može osuditi na kaznu zatvora samo na temelju neplaćanja duga. Međutim, odbijanje ispunjenja određenih obveza (obveze uzdržavanja) kazneno je djelo zbog kojeg protiv dužnika može biti pokrenut sudski postupak i zbog kojeg dužnik može biti osuđen na kaznu zatvora. Isto vrijedi za prijevaru u svrhu proglašenja stečaja dužnika.

Obveze plaćanja izvršavaju se zapljenama novčanih iznosa, pokretnina ili nekretnina u vlasništvu dužnika. Ako se zapljena odnosi na novčani iznos, zaplijenjeni iznos bit će dodijeljen vjerovniku (npr. zapljena i uplata na bankovni račun). Ako se zapljena odnosi na pokretnine ili nekretnine u vlasništvu dužnika, dovest će do prisilne prodaje imovine, a prihod od prodaje dodijelit će se vjerovniku u iznosu njegove tražbine.

Obveze davanja ili nadoknade, ovisno o vrsti imovine. Ako se radi o pokretnini, imovina se oduzima zapljenom i vraća zakonitom vlasniku. Ako se radi o nekretnini, vraćanje ili povrat imovine u posjed vlasnika provodi se deložiranjem stanara.

Budući da je zabranjeno fizički prisiliti osobu na ispunjavanje obveze činjenja ili nečinjenja, dužnika se potiče da te obveze ispuni putem novčane kazne koju izriče sud. Iznos kazne je novčani iznos koji dužnik mora platiti ako ne ispuni svoje obveze. Taj se iznos računa razmjerno vremenu neispunjenja obveza (ako je riječ o obvezama činjenja) ili u skladu s brojem kršenja obveze nečinjenja. Budući da se obveze plaćanja, davanja ili nadoknade isto tako tumače kao obveze činjenja, osim s drugim mjerama prisilnog izvršenja koje se mogu poduzeti, te se obveze mogu kombinirati i s novčanom kaznom.

Potrebno je napomenuti i da se, u načelu, samo na obveze utvrđene izvršnom ispravom mogu primjenjivati mjere prisilnog izvršenja.

2 Koja su tijela nadležna za ovrhu?

Sudski izvršitelji imaju monopol nad provedbom prisilnog izvršenja. Oni su javni službenici koje imenuje ministar pravosuđa, koji provjerava izvršavaju li svoje dužnosti u skladu sa strogim etičkim pravilima. Plaćeni su za usluge koje pružaju (vidjeti točku 3. u nastavku). Vjerovnik plaća troškove mjera prisilnog izvršenja, koje mu dužnik kasnije mora nadoknaditi.

Kada se pred sudom pokreće postupak u pogledu tražbine, nadležni je sudac u načelu sudac u postupku izvršenja koji djeluje u svojstvu specijaliziranog suca pri redovnom sudu.

Konačno, iako mjere osiguranja u načelu odobrava sudac u postupku izvršenja, iznimno ih može odobriti i predsjednik trgovačkog suda (*tribunal de commerce*) i to u slučajevima kada su namijenjene zaštiti tražbine nadležnosti trgovačkog suda.

Nije potrebno imati odvjetnika kako bi se od povjerenika za pravosuđe (prethodno sudskog izvršitelja) zatražilo da pokrene mjere prisilnog izvršenja.

Zastupanje po odvjetniku obvezno je tijekom cijelog postupka radi zapljene nekretnina. Dužnik iznimno može bez odvjetnika zatražiti odobrenje suca u postupku izvršenja da privatno proda svoju imovinu.

U drugim je postupcima zastupanje po odvjetniku u načelu obvezno, osim ako se sporna mjera izvršenja odnosi na potraživanje manje od 10 000 EUR. U tom slučaju stranke se mogu osobno pojaviti na raspravi ili ih može zastupati i odvjetnik, njihov bračni drug, njihov izvanbračni partner, osoba s kojom su sklopili registrirano partnerstvo, srodnici u izravnoj liniji, srodnici u pobočnoj liniji do trećeg stupnja (uključujući i treći stupanj) ili osobe isključivo povezane s njihovim osobnim suradnicima ili njihovim poduzećem.

3 Kada se može izdati ovršna isprava ili odluka?

3.1 Postupak

Člankom L. 111-3 Zakona o građanskim postupcima izvršenja (*Code des procédures civiles d'exécution*) utvrđen je popis izvršnih isprava koje su priznate u Francuskoj. One su navedene u nastavku:

- odluke redovnih ili upravnih sudova ako imaju ovršnu snagu te sporazumi koje su ti sudovi proglasili izvršivima;
- strane odluke i presude te arbitražne odluke koje su proglašene izvršivima donošenjem odluke protiv koje se ne može podnijeti žalba kojom se obustavlja njihovo izvršenje, ne dovodeći u pitanje primjenjive odredbe prava Unije;
- odluke koje donosi Jedinostveni sud za patente;
- izvadcima iz zapisnika o postupku mirenja koje su potpisali sudac i stranke u postupku;
- javnobilježnički akti koji sadržavaju nalog za izvršenje;
- sporazumi kojima bračni drugovi pristaju na sporazumni razvod braka putem privatnog instrumenta koji supotpisuju odvjetnici i koji se unosi u službenu evidenciju javnog bilježnika u skladu s postupcima utvrđenima u članku 229-1 Građanskog zakonika (*Code civil*);
- isprave koje izdaje povjerenik za pravosuđe u slučaju neplaćanja čeka ili u slučaju sporazuma sklopljenog između vjerovnika i dužnika u skladu s uvjetima utvrđenima u članku L. 125-1 Zakona o građanskim postupcima izvršenja;
- nalozi koje su izdale pravne osobe javnog prava koje su kao takve utvrđene zakonom ili odluke kojima je zakonom dodijeljen učinak presude;
- transakcije i dokumenti kojima se evidentira sporazum koji je rezultat mirenja, posredovanja ili participativnog postupka, ako ih supotpisuju odvjetnici svake stranke i potvrđuje tajništvo nadležnog suda.

Odluke redovnih sudova izvršive su i kao takve omogućuju pokretanje mjera prisilnog izvršenja u slučajevima kada ne podliježu pravnom lijeku kojim se obustavlja njihovo izvršenje, na primjer žalbi ili prigovoru, ili u slučajevima kada je obvezno privremeno izvršenje (što u načelu vrijedi za prvostupanjske odluke) ili kada sudac naloži privremeno izvršenje svoje odluke. Odluke upravnih sudova izvršive su čak i kada se protiv njih može podnijeti žalba.

Odobrene mjere prisilnog izvršenja:

Nakon što osoba dobije izvršnu ispravu u načelu može pokretati sve mjere prisilnog izvršenja koje su predviđene Zakonom o građanskim postupcima izvršenja bez prethodnog odobrenja suca. Iznimno se dva postupka prisilnog izvršenja mogu pokrenuti samo uz prethodno odobrenje suca:

- za ovrhu zarade potrebno je odobrenje suca u postupku izvršenja u mjestu domicila dužnika ili treće osobe ako se dužnik nalazi u inozemstvu ili nema poznato boravište;

- za zapljenu nekretnina koja se provodi pred sućem u ovršnom postupku u mjestu u kojem se nekretnina nalazi.

Prethodno odobrenje suca u postupku izvršenja za pokretnu imovinu potrebno je i za sve zapljene iznosa manjih od 535 EUR u stambenim prostorima.

Mjere prisilnog izvršenja koje su predviđene Zakonom o građanskim postupcima razlikuju se ovisno o vrsti imovine o kojoj je riječ (nekretnina, pokretna materijalna imovina, novčana sredstva itd.; vidjeti točku 4.2. u nastavku). One u svakom slučaju moraju biti ograničene na ono što je nužno za naplatu tražbine i ne smije doći do zloupotrebe u odabiru tih mjera.

Mjere osiguranja mogu se primjenjivati prije izdavanja izvršne isprave, što čini odstupanje od načela u skladu s kojim je mjere prisilnog izvršenja moguće pokrenuti samo na temelju izvršne isprave. One vjerovniku omogućuju da zaštiti svoja prava dok čeka izdavanje izvršne isprave.

Mjere osiguranja uključuju zapljene i sudsko založno pravo. Odobrava ih sudac ako se čini da je tražbina podnositelja zahtjeva osnovana, a podnositelj zahtjeva dokaže da postoje okolnosti koje bi mogle ugroziti naplatu tražbine. Prethodno odobrenje suca nije nužno ako je vjerovnik ishodio presudu koja još nije izvršiva. Tako donesene mjere u svakom slučaju prestaju biti valjane ako sudski izvršitelj u vrlo kratkom roku ne obavijesti dužnika o njima i ako vjerovnik nije pokrenuo sudski postupak radi ishođenja sudske odluke kojom se potvrđuje njegova tražbina.

Vrijeme tijekom kojeg se mogu provoditi mjere prisilnog izvršenja:

Mjere prisilnog izvršenja mogu se provoditi samo između 18:00 i 21:00 sati. Zabranjene su nedjeljom i praznicima, osim ako ih unaprijed odobri sudac u postupku izvršenja.

Troškovi mjera prisilnog izvršenja:

Povjerenici za pravosuđe plaćeni su za usluge koje pružaju. Vjerovnik plaća troškove mjera prisilnog izvršenja, koje mu dužnik kasnije mora nadoknaditi uz isplatu duga. Međutim, vjerovnik ipak plaća dio tih troškova.

Naknade za sudske izvršitelje uređene su Uredbom br. 2016-230 od 26. veljače 2016. i odlukom od 26. veljače 2016. kojom se utvrđuje iznos koji im je potrebno isplatiti za svaku izvršnu mjeru. Cjenik ponajprije uključuje naknade navedene u nastavku:

- za svaku od mjera određena je paušalna naknada, odnosno iznos koji je u skladu s navedenom odlukom utvrđen po fiksnoj stopi; ta se paušalna naknada na temelju iznosa tražbine množi s 0,5 (za tražbine u iznosu manjem od 128 EUR), s 1 (za tražbine koje iznose od 128 EUR do 1280 EUR) ili s 2 (za tražbine u iznosu većem od 1280 EUR)
- naknada za pokretanje postupaka koja se smije naplatiti samo jednom po izvršnoj ispravi; iznosi 4,29 EUR ako je iznos potraživanja manji od 76 EUR; osim toga, razmjerna je iznosu potraživanja, do najviše 268,13 EUR;
- naknada za naplatu i povrat duga; ta se naknada utvrđuje u skladu s kliznom ljestvicom, na razmjernoj osnovi, a povjerenik za pravosuđe zaračunava je tek nakon što je naplatio cjelokupni iznos tražbine ili njezin dio ili osigurao povrat cjelokupnog iznosa tražbine ili njezina dijela; dio te naknade u svakom slučaju isplaćuje vjerovnik (u skladu s člankom A. 444-32 Trgovačkog zakonika (*Code de commerce*))
- pristojbe za vođenje predmeta; povjerenik za pravosuđe naplaćuje 6,37 EUR po obroku koji dužnik uplaćuje, ali to ne uključuje preostali iznos duga za koji sudski izvršitelj nema pravo naplatiti naknadu; te pristojbe ne smiju iznositi više od 32,74 EUR po predmetu
- putni troškovi u iznosu od 7,67 EUR (tj. 8,80 EUR u slučaju da se obavijest šalje isključivo elektroničkim putem)
- PDV (20 %)
- paušalni porez u iznosu od 14,89 EUR (na dan 1. siječnja 2017.), uz određene iznimke, koji povjerenici za pravosuđe isplaćuju državi
- troškovi poštarine za dopise koji čine dio obveznih postupovnih formalnosti
- troškovi bravara, selidbe, garaže i skladištenja pokućstva (po računu).

Na primjer, za naplaćenu tražbinu u iznosu od 10 000 EUR najniži iznos naknade za neke od izvršnih mjera naveden je u nastavku:

- zapljena sredstava na bankovnom računu: 129,64 EUR, uključujući poreze (paušalna naknada, putni troškovi i paušalni porez)
- zapljena ili prodaja pokretnina: 114,21 EUR, uključujući poreze (paušalna naknada, putni troškovi i paušalni porez)
- zapljena vozila uz prijavu policiji: 124,50 EUR, uključujući poreze (paušalna naknada, putni troškovi i paušalni porez)
- sudski nalog za plaćanje koji uključuje zapljenu nekretnina: 178,55 EUR, uključujući poreze (paušalna naknada, putni troškovi i paušalni porez).

Uz paušalne naknade posebno se primjenjuju i razmjerne naknade koje za ukupnu tražbinu iznose 707,52 EUR, uključujući poreze, od čega 118,46 EUR plaća dužnik, a 589,06 EUR plaća vjerovnik.

3.2 Glavni uvjeti

U načelu nije potreban sudski nalog provedbu izvršnih mjera na temelju izvršnih isprava (vidjeti točku 3.1.).

Ako su ispunjeni određeni uvjeti, vjerovnici koji nemaju izvršnu ispravu mogu poduzeti mjere osiguranja (vidjeti točku 3.1.).

4 Predmet i priroda mjera ovrhe

4.1 Koje vrste imovine mogu biti predmet ovrhe?

Na svu se imovinu u vlasništvu dužnika u načelu mogu primjenjivati mjere prisilnog izvršenja.

Međutim, zakonom je iznimno propisano da određenu imovinu nije moguće zaplijeniti. To se posebno odnosi na sljedeću imovinu:

- iznose potrebne za uzdržavanje; stoga, na primjer, nije moguće zaplijeniti cjelokupni iznos primitaka od rada neke osobe s obzirom na to da ta osoba mora zadržati iznos koji je dovoljan kako bi se podmirile njezine svakodnevne potrebe; taj se iznos utvrđuje svake godine, a u obzir se uzima iznos primitaka od rada i broj uzdržavanih osoba
- pokretnine koje su dužniku potrebne u svakodnevnom životu i radu; tu je imovinu u načelu moguće zaplijeniti samo kako bi se osigurala isplata njezine cijene ili ako ona ima znatnu vrijednost; popis takve imovine utvrđen je člankom R. 112-2 Zakona o građanskim postupcima izvršenja; na primjer, nije moguće zaplijeniti dužnikov krevet ili stol, osim ako je zapljena opravdana neplaćanjem kupovne cijene te imovine ili ako ona ima veliku vrijednost
- imovinu koja je neophodna za osobe s invaliditetom ili koja je namijenjena skrbi za bolesne osobe; na primjer, nije moguće zaplijeniti invalidska kolica kojima se služi osoba s invaliditetom.

Osim toga, u određenim slučajevima samostalni poduzetnici uživaju posebnu zaštitu nad dijelom svoje imovine ili nad čitavom imovinom.

4.2 Koje su posljedice mjera ovrhe?

Mjere prisilnog izvršenja nad pokretninama i novčanim dugovima provode se u nekoliko faza. Povjerenik za pravosuđe najprije pokreće postupak zapljene. U slučaju zapljene imovine, dužnik njome više ne može raspolagati. Dužniku je zabranjeno da se odrekne zaplijenjene pokretnine. Dužnik čini kazneno djelo ako ne ispuni obvezu zadržavanja imovine u svojem vlasništvu. Zaplijenjeni novčani iznosi ostaju blokirani na računu dužnika. Povjerenik za pravosuđe zatim obavještuje dužnika o zapljenu. Ako dužnik ne ospori zapljenu na način da se obrati sucu u postupku izvršenja, povjerenik za pravosuđe može oduzeti pokretninu kako bi je prodao na javnoj dražbi ili naložiti predaju zaplijenjenih novčanih iznosa. U slučaju osporavanja sudac u postupku izvršenja odobrava provedbu mjere prisilnog izvršenja ili, u slučaju da ona nije pravilno provedena, zaustavlja njezinu provedbu.

Mjera prisilnog izvršenja koja se provodi nad zgradama postupak je zapljene nekretnina. Povjerenik za pravosuđe najprije dužniku izdaje službeni nalog za plaćanje, koji uključuje zapljenu, što znači da dužnik više ne može raspolagati tom imovinom. Vjerovnik se zatim obraća sucu u postupku izvršenja kako bi sudac utvrdio način postupanja s predmetom. Ako je privatna prodaja te imovine moguća te je dužnik zatraži, sudac će predmet

uputiti na privatnu prodaju i odrediti rok u kojem se ona mora izvršiti. Ako privatna prodaja nije moguća ili bude neuspješna, sudac će naložiti da se imovina stavi na javnu dražbu. Javna će se dražba održati na raspravi pred sućem.

4.3 Koliko dugo vrijede takve mjere?

Izvršne se isprave u načelu mogu izvršiti u razdoblju od deset godina (u skladu s člankom L. 111-4 Zakona o građanskim postupcima izvršenja). To razdoblje započinje pokretanjem mjere prisilnog izvršenja na temelju te izvršne isprave.

5 Postoji li mogućnost žalbe protiv odluke o odobrenju takve mjere?

To se pitanje odnosi samo na sljedeće postupke:

- zapljene u slučajevima kada vjerovnik još nije ishodio izvršnu ispravu
- nalozi za izdavanje ili vraćanje određene pokretne imovine ako osoba koja traži isporuku ili povrat imovine još ne posjeduje ovršnu ispravu
- zapljena naknade
- zapljene nekretnina.

Navedeni postupci jedine su mjere prisilnog izvršenja koje mora odobriti sudac u postupku izvršenja. Protiv odluke suca može se podnijeti žalba, koja se isto tako može podnijeti i Kasacijskom sudu (*Cour de cassation*), ovisno o iznosu tražbine.

6 Postoje li ograničenja ovrhe, posebno povezana sa zaštitom ovršenika ili rokovima?

Izvršne se isprave u načelu mogu izvršiti u razdoblju od deset godina (u skladu s člankom L. 111-4 Zakona o građanskim postupcima izvršenja). To razdoblje započinje pokretanjem mjere prisilnog izvršenja na temelju te izvršne isprave.

Mjere izvršenja mogu se provoditi samo između 06:00 i 21:00 sati. Zabranjene su nedjeljom i praznicima, osim ako ih unaprijed odobri sudac.

Nadalje, ovršni postupci moraju biti ograničeni na ono što je nužno za naplatu duga te ne smije doći do zloupotrebe u odabiru tih mjera.

Osim toga, određena se imovina ne smije zaplijeniti (vidjeti točku 4.1.), a za svaku se zapljenu ili prodaju u pogledu stambenog objekta mora dobiti prethodno odobrenje, osim ako je riječ o naplati tražbine za iznose manje od 535 EUR koji su potrebni za uzdržavanje (članci L. 221-2 i R. 221-2 Zakona o građanskim postupcima izvršenja).

Konačno, ako dužnik ima imunitet od izvršenja, mjere prisilnog izvršenja ne smiju se pokretati nad njegovom imovinom koja je obuhvaćena tim imunitetom. Potrebno je dobiti prethodno odobrenje suca kako bi se mjera prisilnog izvršenja mogla provesti nad imovinom koja pripada takvoj osobi na temelju tvrdnje da ta osoba nema imunitet od izvršenja (članci od L. 111-1 do L. 111-3 i od R. 111-1 do R. 111-5 Zakona o građanskim postupcima izvršenja).

Druge poveznice

[Legifrance](#)

[Stranica Nacionalne komore povjerenika za pravosuđe](#)

Ova je internetska stranica dio portala [Vaša Europa](#).

Važno nam je vaše [mišljenje](#) o korisnosti pruženih informacija.

■ Posljednji put ažurirano: 31/07/2025

Verziju ove stranice na nacionalnom jeziku održava odgovarajuća kontaktna točka EJN-a. Prijevode je napravila služba Europske komisije. Moguće promjene u originalu koje su unijela nadležna nacionalna tijela možda još nisu vidljive u drugim jezičnim verzijama. Europska pravosudna mreža i Europska komisija ne preuzimaju nikakvu odgovornost u pogledu informacija ili podataka sadržanih ili navedenih u ovom dokumentu. Pogledajte pravnu obavijest kako biste vidjeli propise o autorskim pravima države članice odgovorne za ovu stranicu.